

[Christophersen.]

hed for at passe deres arbejde? Hvordan skal det upræcise udtryk forstås, at man skal have mulighed for at passe sit arbejde? Nej, det, sagen drejer sig om, er, at undervisningen og eksaminerne skal finde sted efter de planer, der er lagt. Det er det, folketinget har pligt til at skabe sikkerhed for. Det er det, undervisningsministeren skal afgive en garanti for. Ikke at folk mere upræcist kan passe deres arbejde. De skal have sikkerhed for, at de planlagte eksaminer afvikles normalt. De skal have sikkerhed for, at de ikke har spildt et halvt eller et helt års uddannelse. De skal have mulighed for at deltage i de obligatoriske kurser og andre former for undervisning, der er forudsætningen for, at de kan gå til eksamen. Også det mangler.

Og så mangler der endelig ordet »pålægger«. Der står ordet »opfordrer«. Jeg vil personlig sige, at som det har udviklet sig, var det nok mere rigtigt at bruge ordet pålægger, for det er øjensynlig noget i den retning, der skal til.

Disse ting har venstre og kristeligt folkeparti overvejet, og derfor vil jeg godt stille et meget kort forslag om motiveret dagsorden, som jeg synes siger, hvad der skal siges i denne sammenhæng. Det lyder sådan:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget pålægger regeringen at spørge for, at ulovlige besættelser af de højere læreanstalter straks bringes til ophør, og at undervisning og eksaminer afvikles normalt, går tinget over til næste sag på dagsordenen.«

Jeg vil gerne understrege, at her står der altså ikke noget om, at det er de igangværende besættelser, her står der ulovlige besættelser. Her tænker vi selvfølgelig også på den situation, der kan opstå, hvis man følger Studenterhåndbogens eller andre skrifers anvisning på, hvordan man i fremtiden skal aktionere fra de studerendes side. Denne situation skal ikke bare bringes til ophør, den skal heller ikke gentage sig.

Der rejser sig selvfølgelig til sidst, når vi drøfter alt det her, et principielt demokratisk spørgsmål. Statsministeren var inde på det i sin redegørelse, for han sagde nemlig – med lidt omsvøb, kan man sige, men han sagde det dog – at regeringen ser ikke bort fra, at de nuværende forhold er en belastning både for læreanstalterne og for de unge, der ønsker at bruge dem til alvorligt studiearbejde, men det kan

blive endnu mere alvorligt, hvis vi gennem forhastede beslutninger forstyrrer den fremtidige udvikling ved vore læreanstalter.

Hvis jeg skulle oversætte det til to mere korte og klare spørgsmål, så er det lige præcis det, hele debatten går om. På den ene side siges der: kan vi virkelig acceptere dette? Svaret må være et klart nej. På den anden side er der andre, der siger: er det nu klogt, at vi provokerer? Også dér mener man, at svaret er nej.

Det er klart, dette er en balancegang, men alting har jo sin grænse. Hvis, som jeg sagde før, det liberale samfund, hvis det demokratiske samfund af frygt for at provokere, af frygt for, hvad der sker, hvis det optræder med sine lovlige rettigheder, af frygt for, hvad der sker, hvis det beskytter borgernes rettigheder, afstår herfra, så accepterer man det uacceptable, og så skrider vores samfundssystem lige så stille og roligt, for så er der ikke plads til det. Så accepterer man, at de, som ikke ønsker det, at de, som ønsker det afviklet i demokratiets og i den liberale tankegangs hellige navn, også skal have lov til det.

Det er måske kernepunktet i den debat, der føres om dette. Venstres opfattelse er, at nu har vi altså nået det punkt, hvor man må sige: hertil og ikke længere. Vi vil ikke acceptere den slags ting. Vi vil heller ikke acceptere dem af den grund, at hvad bliver så det næste? Vi har den opfattelse, at nu skal det være slut, derfor skal disse besættelser omgående bringes til ophør, og de skal ikke gentage sig.

Anden næstformand (Erlendsson):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se foran). Også dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Brusvang (CD):

På partiet centrum-demokraternes vegne har jeg følgende bemærkninger:

For det første en tak til statsministeren for redegørelsen. Der var i statsministerens redegørelse og vurderinger en lang række synspunkter, som vi uden videre kan tilslutte os, hvor vi er ganske enige. Navnlig et synspunkt som dette, der blev understreget stærkt af statsministeren, at dette er en sag, hvor vi ikke skal kaste os ud i forhastede løsninger. Det er et grundsynspunkt, vi er meget enige i.

Der sker så meget i disse år, som er negativt. Der er så meget, der er grund til at tage